

Arrest

nr. 259 868 van 1 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Europalaan 50
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 maart 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2003 huwde verzoeker met mevrouw S.S., die de Belgische nationaliteit bezit. Op 8 maart 2004 diende hij een aanvraag voor een visum gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische echtgenote. Deze aanvraag werd goedgekeurd en verzoeker werd in het bezit gesteld van een visum type D. Sinds 23 november 2004 staat verzoeker ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 2 maart 2021 nam verweerder een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*"(...)
Mijnheer*

[...]

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Uw aanwezigheid op het Belgische grondgebied werd voor het eerst vastgesteld toen u op 08.10.2003 het onderwerp was van een administratief verslag vreemdelingencontrole daar u op heterdaad betrapt werd op openbare dronkenschap (PV nr. [...] - GF). Diezelfde dag werd u een "Bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde" betekend en instructies werden gegeven aan de politie om u over te brengen naar de luchthaven te Zaventem.

Op 09.10.2003 weigerde u de repatriëring naar Casablanca (Marokko) en werd u overgebracht naar het INAD-centrum op de luchthaven te Zaventem. Op 10.10.2003 werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas.

Op 16.10.2003 werd u gerepatriëerd naar Nador (Marokko).

Op 21.11.2003 bent u te Midar (Marokko) in het huwelijk getreden met S.S. (geboren op 21.06.1984 te Beni- Touzine, Belgische nationaliteit sinds 27.07.2000).

Op 08.03.2004 diende u een aanvraag voor een visum gezinshereniging met uw Belgische echtgenote in op het Consulaat- generaal van België te Casablanca (Marokko). De visumaanvraag werd goedgekeurd en "u werd in het bezit gesteld van een D- visum geldig van 27.05.2004 tot 26.08.2004.

Op 02.06.2004 kwam u per boot aan in Almeria (Spanje).

Op 21.06.2004 diende u bij de stad Antwerpen een "Aanvraag tot vestiging als familielid van S.S." (bijlage 19) in. U werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en u werd in het bezit gesteld van een Attest van immatriculatie (A.I.).

Op 23.06.2004 werd beslist om de beslissing aangaande uw vestigingsaanvraag voorlopig uit te stellen voor bijkomstig onderzoek, deze beslissing werd aan u betekend op 01.07.2004. Sinds 23.11.2004 bent u ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 20.09.2006 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote en aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote (feiten gepleegd tussen 01.01.2004 en 17.02.2006, meermaals, op niet nader te bepalen data).

Op 03.12.2006 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van slagen en verwondingen - opzettelijke slagen mei ziekte of arbeidsongeschiktheid; bedreigingen - mondeling of schriftelijk - onder bevel of voorwaarden. Op 08.12.2006 kwam ook de veroordeling d.d. 20.09.2006 in uitvoer.

Op 24.01.2007 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan mondelinge bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen; aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote en aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote (feiten gepleegd op 03.12.2006 en 15.01.2006).

Op 14.07.2007 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 11.10.2011 werd u aangehouden en op 12.10.2011 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader.

Op 09.11.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk heroïne (feit gepleegd 30.07.2011).

Op 21.11.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, namelijk een traangasspuitbus (feit gepleegd op 01.10.2008).

Op 21.11.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk heroïne (feit gepleegd op 08.08.2009).

Op 19.12.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal (feit gepleegd op 28.08.2010).

Op 25.01.2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cannabis (feit gepleegd op 10.09.2010).

Op 16.02.2012 stelde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen vast dat de bewezen verklaarde feiten van de tenlastelegging samen met de feiten vermeld in het in kracht van gewijsde gegane vonnis d.d. 09.11.2011 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering uitmaken van een zelfde misdadig opzet en u werd veroordeeld in staat van wettelijke herhaling tot een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne en heroïne (feiten gepleegd tussen 01.10.2011 en 12.10.2011, meermaals op niet nader te bepalen data, ondermeer op 11.10.2011).

Op 23.04.2015 werd u bij strafeinde vrijgesteld.

Op 10.08.2016 bent u uit de echt gescheiden van S.S., overgeschreven in de registers te Brussel op 18.11.2016.

Op 13.02.2017 werd u aangehouden en op 14.02.2017 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader.

Op 27.04.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar, in staat van bijzondere herhaling, daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feiten gepleegd tussen 09.02.2017 en 14.02.2017, meermaals op niet nader te bepalen data, laatst op 13.02.2017).

Op 13.06.2017 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 06.03.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden, in staat van bijzondere herhaling, daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad te hebben, aangekocht of vervoerd te hebben, namelijk cocaïne en heroïne (feit gepleegd op 10.03.2016).

Op 03.08.2018 werd u aangehouden en op 04.08.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met ongeneeslijke ziekte - blijvende arbeidsongeschiktheid - verlies van orgaan of zware verminking.

Op 30.11.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden, in staat van wettelijke herhaling, daar u zich schuldig had gemaakt aan een voorwerp of stof voorhanden te hebben gehad, gedragen of vervoerd te hebben dat niet als wapen is ontworpen, maar waarvan, gegeven de concrete omstandigheden, het duidelijk was dat degene die het voorhanden had, droeg of vervoerde, het wenste te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel of het bedreigen van personen, namelijk twee aardappelmessen (op 27.01.2017), een groot keukenmes (op 07.02.2017 en 22.12.2017); aan bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen door gebaren of zinnebeelden (op 27.01.2017); aan een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen namelijk een zakmes zonder slot (op 22.12.2017) en aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (op 07.02.2017 en 11.03.2018).

Op 03.12.2019 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad te hebben, aangekocht of vervoerd te hebben.

Op 16.01.2020 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar, in staat van wettelijke herhaling, daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid van meer dan vier maanden, hetzij het volledig verlies van een orgaan, hetzij een zware verminking ten gevolge hebben gehad (feiten gepleegd op 03.08.2018).

+++

U hebt een zeer beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om u aan de geldende wetten te houden. Er is sprake van een lange reeks van delicten, oplopend in ernst. Sinds 2006 werd u maar liefst 13 keer strafrechtelijk veroordeeld voor allerlei feiten: bedreigingen, verboden wapendracht, poging diefstal, poging diefstal met braak, inbreuken op de drugwetgeving, opzettelijke slagen en verwondingen zowel met arbeidsongeschiktheid tot gevolg als met een zware verminking ten gevolge. Uw parcours in België is een aaneenschakeling van overtredingen, veroordelingen en detenties. U verkeerde in detentie van 03.12.2006 tot 14.07.2007, van 12.10.2011 tot 23.04.2015, van 14.02.2017 tot 13.06.2017 en van 04.08.2018 tot op heden, u bereikt strafeinde op 22.01.2025. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Agressie en druggebruik lopen als rode draden doorheen uw strafverleden.

Uit het vonnis d.d. 20.09.2006 blijkt reeds: "De feiten zijn bijzonder ernstig. Beklaagde slaat zijn echtgenote en schrok er zelfs niet voor terug haar met een mes te verwonden." Uit het vonnis d.d. 24.01.2007, nog geen jaar later gevel, blijkt eveneens uw agressief karakter: "Opvallend is evenwel dat beklagde niet de minste rekening houdt noch met de veroordeling van 20 september 2006 tot tien maanden effectieve gevangenisstraf wegens identieke feiten noch met een voorgaande politietussenkomst in dezelfde nacht andermaal wegens dezelfde feiten. Aangezien beklagde blijft doorgaan met een zeer agressief gedrag kan de rechtbank niets anders doen dan hiervoor een gepaste effectieve gevangenisstraf en geldboete opleggen." U heeft zich meermaals schuldig gemaakt aan geweld in de huiselijke sfeer en dat, gezien de incriminatieperiode, gedurende zeer lange tijd. Een eerste veroordeling voor dergelijke feiten bracht geen gedragswijziging tot stand. Hierdoor heeft u een ernstige inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit van uw toenmalige echtgenote. Het is erg dat u in huis en binnen uw relatie geweld heeft gebruikt terwijl dat juist de plek is waar uw toenmalige echtgenote zich veilig had moeten kunnen voelen.

Het eerste vonnis waaruit blijkt dat u, naast zelf een drugsprobleem te hebben, ook drugs verkocht, dateert van 09.11.2011: "Naar aanleiding van een actie inzake drugsoverlast werd beklagde betrapt op een verkoop van drugs. Hij was in het bezit van heroïne. De koper bevestigt de verkoop door beklagde. Bij huiszoeking bij beklagde werden tevens restanten van drugs aangetroffen. Beklaagde heeft geen legale inkomsten. Ter terechtzitting geeft de verdediging het druggebruik van beklagde toe doch stelt hij dat niet bewezen is dat beklagde heroïne verkocht heeft. De verdediging betwist dat de bij de huiszoeking aangetroffen restanten heroïne betreft, doch ter terechtzitting geeft beklagde zelf toe dat hij gebruiker is van heroïne. Op grond van de gegevens van het strafdossier, waaronder de vaststellingen van de verbalisanten en de verklaringen van de kandidaat-kopers, oordeelt de rechtbank

de aan beklaagde ten laste gelegde feiten afdoend bewezen." Nadien volgden nog meerdere vonnissen waaruit gebruik en/of verkoop van drugs blijkt. Zo werd u op 25.01.2012 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden daar u zich schuldig maakte aan de verkoop van cannabis en kreeg u op 16.02.2012 een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden wegens de verkoop van cocaïne en heroïne: "Eerste en tweede beklaagde [u] maakten zich schuldig aan de verkoop van cocaïne en heroïne." Op 27.04.2017 werd u wederom veroordeeld voor handel in cocaïne, ditmaal tot een gevangenisstraf van 2 jaar: "De feiten zijn ernstig. De handel in cocaïne, in georganiseerd verband, geeft aanleiding tot verdere criminaliteit en bedreigt de openbare veiligheid. Het lucratieve karakter primeert. Beklaagden hebben op geen enkele wijze rekening gehouden met de ernstige menselijke schade, zowel op fysisch als psychologisch vlak, die het gebruik van verdovende middelen veroorzaakt. Eerste beklaagde [u] liep reeds diverse voorgaande veroordelingen op." Uit het vonnis d.d. 06.03.2018 blijkt: "Naar aanleiding van een oproep van de ex-echtgenote van beklaagde werd bij huiszoeking bij beklaagde in de tuin een portefeuille met daarin 3 verpakkingen met cocaïne en 5 verpakkingen met heroïne aangetroffen. Beklaagde verklaarde dat hij de drugs gestolen had om een beetje te roken (st.1)." Op 03.12.2019 werd u nogmaals veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens Inbreuken op de drugwetgeving. Het moge dan ook duidelijk zijn dat u zeer hardleers bent en geen enkele lering trok uit eerdere veroordelingen.

Vermits u zelf gebruiker bent, was u zich ongetwijfeld ten zeerste bewust van de gevolgen van drugsgebruik zowel op fysisch als psychisch vlak. U ging echter voorbij aan de zeer nefaste gevolgen voor de fysieke integriteit van de gebruikers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. U beperkte zich daarenboven niet tot eenvoudige drugs maar u was ook actief in de branche van de harddrugs, zoals heroïne en cocaïne, waarvan de verslavende en de vernietigende werking enorm zijn. De verspreiding van en de handel in cocaïne en heroïne gaan gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan deze middelen, hetgeen overlast voor de samenleving meebrengt. Door het beschikbaar hebben en het gebruik van deze middelen die sterk verslavend werken, wordt de volksgezondheid ernstig bedreigd. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

De combinatie van uw agressief gedrag en uw verslavingsproblemen leidden tot de feiten bestraft in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 16.01.2020. Op 03.08.2018, zeer vroeg in de ochtend, wierp u ammoniak (u gebruikte ammoniak wanneer u drugs gebruikte) in het aangezicht van iemand. Het slachtoffer werd naar de spoedafdeling van het Stuivenberg ziekenhuis overgebracht, waar hij een week opgenomen bleef. Intussen is gebleken dat er een belangrijke blijvende aantasting is van het zicht van het slachtoffer. De feiten hadden tot een ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid van meer dan 4 maanden tot gevolg. Uit het arrest d.d. 16.01.2020 blijkt: "Beklaagde verklaarde dat hij zich niks kan herinneren van wat er die nacht gebeurd is daar hij onder invloed was van drank en medicatie, meer bepaald wodka en bromezapam." Alsook: "Beklaagde is een drugverslaafde zware crimineel, die geen enkele lering heeft getrokken uit zijn voorgaande straffen en zonder enige aanwijsbare reden het slachtoffer heeft aangevallen met ammoniak met bijzonder zware verwondingen tot gevolg. Het slachtoffer heeft een zeer ernstig oogletsel opgelopen en zal levenslang aanzienlijke hinder ondervinden bij zijn dagelijkse handelingen. Deze feiten zijn absoluut onaanvaardbaar in onze maatschappij. Enkel een langdurige effectieve bestraffing is passend en geboden om de openbare veiligheid te garanderen." De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de menselijke persoon, alsmede van een agressieve ingesteldheid. U dient te beseffen dat dergelijke agressie niet kan worden getolereerd en dat u zich te allen tijde moet kunnen beheersen. Dergelijke feiten, los van de lichamelijke en geestelijke schade die zij aan het rechtstreeks slachtoffer kunnen berokkenen, choqueren ook het veiligheidsgevoel van de argeloze burgers die daarmee ongewild worden geconfronteerd.

Gezien u ook meermaals veroordeeld werd voor inbreuken op de wapenwetgeving, bestaat er een risico dat u in de toekomst onder invloed van drugs en/of alcohol gebruik zou maken van een wapen en een potentieel slachtoffer nog erger zou verwonden dan dat u nu al deed met de ammoniak die u

gebruikt als u drugs gebruikt. Uit het vonnis d.d. 30.11.2018 blijkt: "Wapenbezit leidt tot maatschappelijke onveiligheid. Beklaagde wordt maar liefst vier keer aangetroffen in het bezit van wapens. Beklaagde beschouwt een wapen klaarblijkelijk als een kledingstuk."

Tenslotte werd u ook nog 2 maal veroordeeld voor een aantal feiten van (poging) diefstal (19.12.2011 en 30.11.2018). Door het plegen van diefstallen heeft u blijk gegeven van een totaal misprijzen voor andermans eigendom. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers.

Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u uw agressie- en verslavingsproblematiek die al zovele jaren speelt, inmiddels onder controle zou hebben. Uit de mail van TANDEM ("toeleiding en aanmelding na detentie en meer") die u voorlegde, blijkt dat u 2 opnames op het zorgprogramma deed: van 15.03.2018 tot 19.03.2018 en van 28.05.2018 tot 30.05.2018. Die waren van zeer korte duur en hadden duidelijk niet het gewenste gevolg aangezien u op 03.08.2018 nog onder invloed van drank en medicatie opnieuw ernstige feiten pleegde. Volgens de lijst met patiëntencontacten bij Ziekenhuisnetwerk Antwerpen die u voorgelegd heeft, dateert de laatste afspraak van 21.07.2018. Een risico op recidive kan gezien uw problematiek en uw strafverleden niet uitgesloten worden.

Voorgaande illustreert duidelijk dat uit uw persoonlijk handelen een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren komt en dat het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

U conformeerde zich niet aan de heersende normen en waarden en u vertoont weinig interesse in conventionele activiteiten. Gezien de feiten zich situeren binnen de asociale levensstijl die u hanteerde, is het risico op hervatting in feiten groot. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Het gedrag dat u reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een agressieve, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. U betoont niet de minste wil om uw wangedrag bij te sturen en blijft volharden in een onverantwoordelijk en crimineel bestaan. De vaststelling dat u sinds u in België verblijft, reeds 13 maal veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

+++

Op 28.09.2020 werd u tijdens een gesprek met de migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en dat u mogelijks de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode ontzegd zou worden. Er werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U verklaarde dat u de vragenlijst hoorrecht met uw advocaat wenste in te vullen. Op 05.10.2020 vroeg u bij monde van uw trajectbegeleider om de gegeven termijn te verlengen voor het verzamelen van de nodige documenten. Dit werd toegestaan en op 30.10.2020 stuurde uw trajectbegeleider volgende documenten door: volmacht aan uw trajectbegeleider om bepaalde documenten op te vragen; ingevulde vragenlijst hoorrecht d.d. 30.10.2020; kopie van uw huidige F+ kaart; overzicht patiëntencontacten bij Ziekenhuis Netwerk Antwerpen d.d. 16.10.2020; attest van gevangenschap d.d. 02.10.2020; attest gezinssamenstelling d.d. 27.10.2020; afschrift geboorteakte E.O.N. d.d. 27.10.2020; afschrift geboorteakte E.O.Z. d.d. 27.10.2020; een schrijven van u; een document met data m.b.t. overschrijvingen; uw loopbaangegevens; mail van TANDEM ("toeleiding en aanmelding na detentie en meer") waaruit blijkt dat u 2 opnames op het zorgprogramma deed: van 15.03.2018 tot 19.03.2018 en van 28.05.2018 tot 30.05.2018. Uit de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 30.10.2020 blijkt dat u Arabisch, Berber en een beetje Nederlands spreekt, schrijft en/of leest; dat u sinds 2004 in België bent; dat u niet meer in het bezit bent van uw reisdocumenten; dat u een verslavingsprobleem hebt (medicatie, alcohol, drugs); dat u voor u in de gevangenis belandde dakloos was en een referentie adres had in Antwerpen;

dat u gehuwd was van 2004 tot 2017 (gescheiden); dat u uit deze relatie twee kinderen heeft, namelijk E.O.N. (11 jaar) en E.O.Z. (9 jaar); dat zij bij hun moeder in België verblijven; dat u drie broers heeft in België waarmee u geen contact onderhoudt; dat u niet gehuwd bent, noch een duurzame relatie heeft in een ander land dan België; dat u één zus heeft in Spanje; dat u geen familie heeft in Marokko en dat uw ouders overleden zijn toen u 7 à 8 jaar oud was; dat u een inburgeringscursus volgde; dat u lessen Nederlands volgde via Atlas en in de gevangenis van Antwerpen (2017); dat u als werkzoekende ingeschreven was bij de VDAB; u verwijst voor uw tewerkstellingen in België naar het attest van de VDAB; dat u nog niet gewerkt heeft in een ander land dan België; dat u nog niet veroordeeld of opgesloten werd in een ander land dan België; dat u niet naar Marokko terug kan keren omdat u daar al 16 jaar niet meer geweest bent, omdat u er geen familie heeft (ouders overleden en zus en broers in Europa), omdat u er niets en niemand heeft om terug op te vallen en omdat u twee kinderen heeft in België die u niet wil achterlaten.

+++

Op 21.11.2003 bent u te Midar (Marokko) in het huwelijk getreden met S.S. (geboren op 21.06.1984 te Beni- Touzine, Belgische nationaliteit sinds 27.07.2000). Uit jullie relatie werden twee kinderen geboren: E.O.N. (geboren te Borgerhout op 20.11.2009, Belgische nationaliteit) en E.O.Z. (geboren te Borgerhout op 29.10.2011, Belgische nationaliteit). Sinds 10.05.2016 staat u niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven als mevrouw S.I en jullie kinderen. Op 10.08.2016 bent u uit de echt gescheiden van mevrouw S., de echtscheiding werd overgeschreven in de registers te Brussel op 18.11.2016. Mevrouwen de kinderen bezochten u noch tijdens uw vorige detentie (van 14.02.2017 tot 13.06.2017), noch sinds u op 04.08.2018 opnieuw werd opgesloten. U verklaarde aan de migratiebegeleider dat u geen goede relatie heeft met uw ex-partner. Uw relatie met mevrouw S. is niet langer van dien aard dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) valt.

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Çerife Yigit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Çerife Yigit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Zoals reeds vermeld werd, bezochten de kinderen u noch tijdens uw vorige detentie (van 14.02.2017 tot 13.06.2017), noch sinds u op 04.08.2018 opnieuw werd opgesloten. Sinds uw opsluiting op 04.08.2018 heeft u nog geen uitgaansvergunning of penitentiair verlof genoten. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw kinderen. U toont niet aan of u deelt in de beslissingen over hun opvoeding, hoe u contact met hen onderhoudt, of er een bezoeksregeling is, of u hen regelmatig belt, et cetera. In uw schrijven verklaarde u dat u lange tijd in de gevangenis te Merksplas verbleef en dat u in die periode werkte bij P. U stelt dat hoewel u er weinig verdiende, u toch zeer regelmatig geld overschreef naar uw ex-partner om voor de kinderen te zorgen

en u legde een document voor om dat te bewijzen. Uit het voorgelegde document, dat zeer onduidelijk is en waarvan de authenticiteit bovendien niet vaststaat, kan afgeleid worden dat er tussen 23.03.2007 en 23.04.2015 mogelijks 12 overschrijvingen (variërend van 100 tot 250 euro) gebeurden. Twee overschrijvingen daarvan dateren van vóór de geboorte van de kinderen. Of u na 23.04.2015 nog bijgedragen heeft aan het onderhoud van uw kinderen wordt op geen enkele manier aangetoond. Er liggen momenteel geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er nog steeds een hechte band zou bestaan tussen u en uw beide kinderen. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat jullie relatie nog steeds als effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschouwen is. Het feit dat u jonge kinderen had, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

Indien er van uit gegaan zou worden dat aangetoond werd dat de relatie tussen u en uw minderjarige kinderen voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden, er zijn, zoals supra reed aangetoond, immers ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederfand; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw kinderen mits begeleiding van een volwassene of indien zij wat ouder zijn u niet zouden kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Het is niet omdat de relatie met uw ex-echtgenote niet goed is, dat voorgaande onmogelijk zou zijn. Dat, indien u het contact wenst te herstellen of te intensiveren, dit moeilijker zal verlopen wanneer u geen recht op verblijf in België meer heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen gedrag. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Daarnaast verklaarde u drie broers te hebben in België alsook een zus die in Spanje woonachtig zou zijn. U verschaft verder geen identiteitsgegevens met betrekking tot deze familieleden, een familieband werd niet aangetoond, noch staat vast of zij recht op verblijf hebben in België (uw broers) dan wel in Spanje (uw zus). Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. U geeft zelf aan dat u geen contact heeft met uw in België verblijvende broers. Hoe het zit met de relatie met uw zus in Spanje, is onduidelijk. Hoe dan ook werd een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aangetoond. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is niet aannemelijk gemaakt. Indien u het contact zou willen herstellen, kan dit bijvoorbeeld middels moderne communicatiemiddelen. Daarnaast zouden zij u kunnen bezoeken daar waar u zich zal vestigen. Bovendien kunnen zij u desgewenst vanuit België en/of Spanje steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

+++

Het eerste administratieve spoor van uw aanwezigheid in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken dateert van 08.10.2003, toen u het onderwerp was van een administratief verslag vreemdelingencontrole daar u op heterdaad betrappt werd op openbare dronkenschap (PV nr. ...GF). Op 16.10.2003 werd u gerepatrieerd naar Nador (Marokko), kort daarna trad u in Marokko in het huwelijk met een Belgische. Het is op basis van dat huwelijk dat u in juni 2004, op 26-jarige leeftijd, verblijfsrecht in België verkreeg, inmiddels zijn jullie gescheiden.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U zet uiteen dat u uw best deed om een leven in België op te bouwen, dat u een inburgeringscursus volgde en dat u Nederlandse les volgde. Uw strafverleden doet echter eerder vermoeden dat u geen werkelijke inspanningen leverde om u te integreren in de Belgische maatschappij, u werd al heel snel na uw aankomst in België een eerste keer veroordeeld en sindsdien stapelden de veroordelingen zich op. Dat u een inburgeringscursus en Nederlandse les volgde, wijst niet op een uitzonderlijke verankering in de Belgische maatschappij, het is in vele gevallen een verplichting een inburgeringstraject te volgen. Ten overvloede wordt opgemerkt dat ondanks het gegeven dat u toch al enige jaren in België vertoeft, uw kennis van het Nederlands nog steeds beperkt blijft. Zo kan gelezen worden in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 16.01.2020: "Beklaagde [hiermee wordt naar u verwezen], die de Nederlandse taal onvoldoende machtig is, werd ter zitting bijgestaan dooreen tolk Arabisch, die de wettelijk voorzien eed heeft afgelegd." Bij alle eerdere veroordelingen werd eveneens een tolk Berbers of Arabisch gebruikt. Ook bij het gesprek dat u op 28.09.2020 had met de migratiebegeleider vroeg u een medegedetineerde om te tolken omdat uw Nederlands ontoereikend v/as.

U gaf aan verschillende periodes gewerkt te hebben in België en legt een attest van de VDAB voor om dit te staven. Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt, uw laatste tewerkstelling dateert reeds van oktober 2016. U slaagde er nooit in een lang dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt. Sinds midden 2004 kon u nochtans aan de arbeidsmarkt deelnemen. Van een economische binding met België is dan ook geen sprake. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht v/orden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Hoewel u stelt nooit gewerkt te hebben in Marokko, werd op uw visumaanvraag en op uw huwelijksakte vermeld dat u werkzaam v/as als arbeider. U beweert dat het door uw leeftijd (u bent momenteel 42 jaar oud en zal er 46 zijn bij strafeinde) onmogelijk zou zijn om in Marokko werk te vinden. Het wordt niet ontkend dat de zoektocht mogelijks niet eenvoudig is, doch u maakt geenszins aannemelijk dat het onmogelijk zou zijn voor een veertiger om werk te vinden in Marokko. Deze bewering wordt niet onderbouwd en blijft dan ook louter dat: een blote bewering.

Er blijkt niet dat de vriendschappen die u mogelijkerwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Louter ten overvloede kan erop gewezen worden dat u in de gevangenis, waar u sinds 04.08.2018 opnieuw verblijft, slechts één maal bezoek kreeg van iemand die geen advocaat, migratiebegeleider of sociale hulpverlener was. U toont niet aan dat u op een andere manier contact onderhoudt met uw vrienden, maar er kan aangenomen worden dat u -indien u contact onderhoudt- dat ook nu reeds via de moderne communicatiemiddelen doet en dat blijft, ook buiten België mogelijk. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen.

U verklaarde dat u sinds 2004 niet meer in Marokko was, dat u er geen familie en geen contacten meer heeft. Uw ouders zouden overleden zijn, uw 3 broers zouden in België verblijven en uw zus zou in Spanje wonen. U stelt niets te hebben in Marokko en er bovendien geen recht te hebben op financiële steun. U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Zelfs indien u er geen sociaal netwerk zou hebben, laat uw leeftijd toe te

veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis de banden met uw herkomstland opnieuw aan te halen en aldaar opnieuw een leven uit te bouwen zonder onoverkomelijke moeilijkheden. Voor zover de leefomstandigheden in Marokko minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat u daarin niet verschilt als vele van uw landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko alwaar u geboren en opgegroeid bent. U heeft een belangrijk deel van uw leven doorgebracht in Marokko. U spreekt de taal en bent ongetwijfeld nog steeds vertrouwd met de cultuur, zelfs indien de bewering dat u sinds 2004 niet meer naar Marokko terugkeerde, waarheidsgetrouw is.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U verklaarde in het formulier hoorrecht d.d. 30.10.2020 dat u een verslavingsprobleem hebt (medicatie, alcohol, drugs) en dat u in Marokko niet terecht zou kunnen in een voorziening om aan uw drugsprobleem te werken.

U legde een overzicht voor van uw patiëntencontacten bij ZiekenhuisNetwerk Antwerpen (ZNA) waaruit blijkt dat u van 22.12.2017 tot 05.01.2018 en van 09.03.2018 tot 11.03.2018 gehospitaliseerd was in het Psychiatrisch Ziekenhuis Stuivenberg, alsook een mail van TANDEM waaruit blijkt dat u twee opnames in het zorgprogramma had (van 15.03.2018 tot 19.03.2018 en van 28.05.2018 tot 30.05.2018).

Uw strafdossier bevestigt eveneens dat u een verslavingsprobleem heeft. Zo blijkt uit het vonnis d.d. 09.11.2011 dat u ter terechtzitting reeds toegaf heroïne te gebruiken, iets wat in meerdere latere vonnissen terugkomt zoals supra beschreven. Uit het vonnis d.d. 30.11.2018 blijkt: "Beklaagde kampt inderdaad met een ernstig drankprobleem. Beklaagde was opgenomen in het Stuyvenbergziekenhuis (sic) waar hij werd ontslagen wegens agressief gedrag."

Uit navraag bij de "Afdeling Uitzonderlijk verblijf - Dienst Medisch Verblijf" van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) blijkt dat in Marokko weldegelijk programma's bestaan voor de behandeling van verslavingen. Gratis behandeling blijkt eveneens beschikbaar, er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u hiervoor niet in aanmerking zou kunnen komen. Bovendien bestaat, indien u dat zou wensen, de mogelijkheid om extra ondersteuning via het door DVZ zelf gefinancierde "special needs" programma te voorzien.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat er geen medisch attest voorgelegd werd waaruit blijkt dat u momenteel een behandeling volgt of medicatie neemt die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn.

Er werden geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

*Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat in de synthesesamenvatting wordt uiteengezet als volgt:

"b.1. Schending van artikel 8 EVRM

Dat verzoeker een strafblad heeft wordt niet door hem betwist.

Hij wenst wel te benadrukken dat alle feiten, ook al gaat het over een lange periode, werden onder de invloed van drugs gepleegd. Hij was verslaafd en dit heeft zijn gedrag op belangrijke wijze beïnvloed.

Verzoeker heeft nu zich kunnen onthouden van het gebruik van drugs en ook al beseft hij dat hij voorzichtig moet zijn, het is zijn grootse wens om van drugs weg te blijven. Hij beseft dat dit levens heeft geruïneerd.

Zijn verslaving heeft bij hem een agressie veroorzaakt.

Verweerster ziet dit ook in haar beslissing: "Agressie en druggebruik lopen als rode draden doorheen uw strafverleden." (stuk 1, pagina 3)

Hij weet dat drugs een vernietigend effect op levens heeft: zij hebben dit effect op zijn eigen leven veroorzaakt.

Dat hij nu afstand van drugs doet is een duidelijk teken dat hij wel een les heeft getrokken uit zijn veroordelingen. Hij heeft wel de intentie om zijn gedrag te verbeteren.

De beslissing van verweerster is op dit vlak niet correct gemotiveerd.

Zonder de invloed van drugs gelooft verzoeker oprecht dat hij geen feiten meer zou plegen en hij wenst een normale leven te kunnen leiden en contact met zijn kinderen te kunnen opbouwen.

Hij verzoekt een tweede kans te mogen krijgen: dit is de eerste keer dat hij in België zou wonen, zonder onder de invloed van drugs te zijn. Hij wenst de kans te krijgen om te tonen dat hij wel correct kan leven.

Artikel 8 luidt als volgt:

" 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezins-leven, zijn woning en zijn briefwisseling

Door zijn aanslepende drugsverslaving en gelet op hun jonge leeftijd, heeft verzoeker weinig contacten met zijn kinderen gehad.

Verzoeker wenst zijn kinderen te kunnen zien en de banden te herstellen en opbouwen.

Zonder een goede band met zijn ex-echtgenote zal verzoeker een band met zijn kinderen niet kunnen opbouwen. Zou hij in België verblijven zou een regeling kunnen getroffen worden, in het begin in neutrale bezoekenruimtes zodat de relaties en het vertrouwen geleidelijk kunnen opgebouwd worden en hersteld.

In de omstandigheden moeten de contacten geleidelijk opgebouwd worden: de kinderen kennen hun vader onvoldoende om alleen naar Marokko te kunnen reizen. Zij zijn ook te jong om dit te doen.

Verzoeker heeft een advocaat geraadpleegd om een procedure in te leiden om contacten met zijn kinderen te mogen opstarten. Men wacht op ontvangst van de geboortebewijzen op deze stappen te kunnen ondernemen. Het is dan onmogelijk om een bewijs van de procedure nu bij te brengen.

Verweerster meent dat verzoeker niet heeft bewezen dat dit het geval is. Op het ogenblik van het overnemen van het verzoekschrift kon verzoeker geen bewijstukken daaromtrent bijbrengen. In antwoord op het argument van verweerster wenst verzoeker een bewijs van zijn raadsman in de

familiezaak bijbrengen waaruit duidelijk blijkt wat zijn intenties zijn naar zijn kinderen toe. (stuk 3) Hieruit blijkt dat een geleidelijke herstel van de relaties met zijn kinderen mogelijk gaat zijn.

Het is begrijpelijk dat de relatie tussen verzoeker en mevrouw S. niet goed is momenteel doch dit maakt voor een zeer moeilijk, misschien onmogelijk organisatie van bezoeken tussen vader en kinderen. Zonder een aanwezigheid in België zou verzoeker dan geen contacten meer met zijn kinderen hebben.

Dat zou niet in het belang van de kinderen zijn. Verzoeker houdt vol dat hij oprecht is in zijn wens om zijn leven te doen beteren en in dit geval kan hij zijn kinderen wel iets aanbieden. Zonder een verblijfstitel in België zou dit nooit kunnen plaatsvinden.

Dit is inderdaad aan het gedrag en de verslaving van verzoeker te wijten maar de kinderen zullen hier ook de slachtoffers worden aangezien zij geen contacten meer met hun vader zullen kunnen hebben.

Een goed, betrokken vader hebben is in het belang van de kinderen.

2.

Een groot deel van de familie van verzoeker wonen in België. De broers van verzoeker wonen in België en hebben de Belgische nationaliteit. Het is de bedoeling dat deze banden ook nu hersteld worden.

De ouders van verzoeker zijn overleden.

Verzoeker heeft niemand meer in Marokko. Hij zou daar geen familieleden hebben.

Een inbreuk in het privé en familieleden zal maar als legitiem worden aanzien als ze door het nationale recht is voorzien, een legitiem doel dient, nodig is in een democratische samenleving of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Sprake van een 'ernstige bedreiging' bestaat niet ter zake aangezien verzoeker niet meer verslaafd is.

De inmenging is disproportioneel met het algemeen belang van de staat.

Het privé- en familieleden van de betrokkene speelt zich immers in België af vermits zijn belangrijke familieleden hier wonen.

Verweerster moet bij het nemen van een uitwijzingsmaatregel rekening houden met het hoger belang van het kind, het familieleden, de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (artikel 74/13 Vw).

Verzoeker erkent dat zijn gedrag foutief was en dat hij het openbare orde heeft geschonden. Verweerster heeft onvoldoende rekening gehouden met zijn privé- en gezinsleven bij het nemen van de beslissing.

Deze beslissing is dan onvoldoende gemotiveerd."

3.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat betreft verzoekers gezinsleven, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker op 10 augustus 2016 gescheiden is van mevrouw S.S. Samen met zijn ex-partner heeft verzoeker twee minderjarige kinderen. Er wordt op gewezen dat verzoeker gedurende zijn detenties geen bezoek heeft ontvangen van zijn ex-partner en zijn kinderen. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker dat hij geen goede relatie onderhoudt met zijn ex-partner, wat wordt bevestigd in de synthesesmemorie. Er wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij op heden nog een hechte band onderhoudt met

zijn kinderen. Het feit dat verzoeker minderjarige kinderen heeft, heeft hem niet weerhouden om strafbare feiten te plegen, wat volgens verweerder niet getuigt van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen zoals van een ouder kan verwacht worden. Er liggen volgens verweerder onvoldoende elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker nog steeds een effectief gezinsleven onderhoudt met zijn kinderen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker eventueel contact kan houden met zijn kinderen via telefoon en/of het internet en dat zij hem, mits begeleiding, kunnen bezoeken in zijn land van herkomst.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient in de eerste plaats op te merken dat verzoeker niet betwist dat hij op heden geen hechte band heeft met zijn kinderen. Verzoeker betoogt dat hij de banden met zijn kinderen wil herstellen. Hij zou een advocaat geraadpleegd hebben om een procedure in te leiden om het contact met zijn kinderen terug op te starten. Ter ondersteuning van zijn betoog legt verzoeker bij zijn synthesesmemorie een schrijven voor waarin meester B.V. verklaart verzoeker te vertegenwoordigen in verband met een "*gewijzigde familiale regeling*". Verzoeker legt tevens een beschikking voor waaruit blijkt dat aan verzoeker rechtsbijstand verleend wordt voor de rolstelling van een verzoekschrift voor de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, zetelend in familie- en jeugdzaken, dringende en voorlopige maatregelen, de betekening en uitvoering van het vonnis. Uit deze stukken kan echter niet het voorwerp van verzoekers vordering worden afgeleid, noch wordt dit verduidelijkt in de synthesesmemorie. Waar verzoeker betoogt dat een geleidelijk herstel van de relatie met zijn kinderen mogelijk gaat zijn, ziet de Raad niet in op welke manier dit blijkt uit de voorgelegde stukken. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, kan uit het loutere feit dat verzoeker een vordering heeft ingediend bij de familierechtbank niet worden afgeleid dat verzoeker effectief opnieuw contact onderhoudt met zijn kinderen. Aan de hand van zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onjuist is om te stellen dat verzoeker op heden geen effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn kinderen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn slechte verstandhouding met zijn ex-partner vanuit Marokko geen contact kan onderhouden met zijn kinderen, gaat hij eraan voorbij dat verweerder motiveert dat hij via moderne communicatiemiddelen met zijn kinderen kan communiceren. Verzoeker voert dan wel aan dat zijn kinderen hem niet kunnen opzoeken in zijn land van herkomst, maar maakt deze stelling niet aannemelijk aan de hand van concrete stukken. Hij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat hij zijn relatie met zijn kinderen opnieuw kan opbouwen of herstellen vanuit zijn land van herkomst.

3.3. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat, indien wel aangenomen dient te worden dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn kinderen, uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Daarenboven wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde. De inmenging van het gezinsleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 20 september 2006 en op 24 januari 2007 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen, respectievelijk tot een definitieve gevangenisstraf van tien maanden en van één jaar, wegens mondelinge bedreigingen en opzettelijke slagen of verwondingen toegebracht aan zijn echtgenote met arbeidsongeschiktheid of een ziekte tot gevolg. Op 9 november 2011, 21 november 2011, 25 januari 2012, 16 februari 2012, 27 april 2017, 6 maart 2018 en 3 december 2019 werd verzoeker veroordeeld, respectievelijk tot een definitieve gevangenisstraf van achttien maanden, drie maanden, vijftien maanden, vier maanden, twee jaar, vier maanden en zes maanden met drie jaar uitstel wegens het bezit, verkoop, te koop stellen, afleveren of aanschaffen van heroïne, cocaïne en cannabis. Daarenboven werd verzoeker tevens op 21 november 2011, 19 december 2011 en 30 november 2018 veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van één maand, twee maanden en veertien maanden wegens verboden wapenbezit, poging tot diefstal en bedreigingen. Verzoeker werd een laatste keer in staat van herhaling veroordeeld door het Hof van Beroep op 16 januari 2020 tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar wegens opzettelijke slagen of verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking. Verzoeker verbleef in de gevangenis van 3 december 2006 tot 14 juli 2007, van 12 oktober 2011 tot 23 april 2011, van 14 februari 2017 tot 13 juni 2017 en van 4 augustus 2018 tot op heden. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers parcours in België een aaneenschakeling is van overtredingen, veroordelingen en detenties en dat agressie en druggebruik als rode draad doorheen zijn strafverleden loopt. Gezien de talrijke veroordelingen en de bijzondere ernst van de feiten, stelt verweerder vast dat verzoeker niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Er blijkt niet dat verzoeker de agressie- en drugproblematiek, waarmee hij al jaren kampt, inmiddels onder controle zou hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker van 15 maart 2018 tot 19 maart 2018 en van 28 mei 2018 tot 30 mei 2018 opgenomen werd in een zorgprogramma. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat deze korte opnames klaarblijkelijk niet het gewenste effect hadden, aangezien verzoeker op 3 augustus 2018 onder invloed van alcohol en medicatie opnieuw ernstige feiten pleegde. Verzoeker wierp ammoniak in iemands aangezicht, waarop het slachtoffer een week in de spoedafdeling diende te verblijven. Volgens de lijst met patiëntcontacten bij het ziekenhuisnetwerk Antwerpen, dateert verzoekers laatste afspraak bij een zorgprogramma van 21 juli 2018. Op basis van bovenstaande elementen concludeert verweerder dat verzoekers handelen getuigt van een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid, waarbij het risico op recidive niet kan worden uitgesloten. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het gedrag dat verzoeker reeds vele jaren vertoont, overduidelijk getuigt van een gebrek aan normbesef, een agressieve, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Het feit dat verzoeker reeds dertien maal veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er volgens verweerder op dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Gelet op deze elementen wordt er geconcludeerd dat verzoeker een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde die een beëindiging van verzoeker verblijf in België rechtvaardigen.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij ervoor gekozen heeft om afstand te doen van drugs, een les heeft getrokken uit zijn veroordelingen en de intentie heeft om zijn gedrag te verbeteren. Aangezien verzoeker niet langer verslaafd is aan drugs, is er volgens hem niet langer sprake van een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Zoals verweerder opmerkt in de nota met opmerkingen, legt verzoeker geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat hij zich na zijn laatste opname in een zorginstelling, namelijk van 28 mei 2018 tot 30 mei 2018, heeft laten behandelen voor de agressie- en drugproblematiek waarmee hij kampt. Gelet op verzoekers drug- en medicatiegebruik, in combinatie met zijn beladen strafrechtelijk verleden, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om *in casu* van verzoeker te vragen dat hij meer concrete elementen voorlegt waaruit kan worden afgeleid dat hij zijn agressie- en verslavingsproblematiek daadwerkelijk onder controle heeft. Aangezien verzoeker dergelijke stukken niet voorlegt en rekening houdend met het feit dat verzoeker reeds dertien maal werd veroordeeld wegens ernstige inbreuken op de Belgische strafwetgeving, stelt de Raad vast dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat verzoeker zijn gedrag in de toekomst zal voorzetten en dat er bijgevolg een risico op recidive bestaat. Er dient te worden opgemerkt dat verweerder zich niet heeft beperkt tot het louter verwijzen naar verzoekers eerdere veroordeling, maar aan de hand van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten heeft vastgesteld dat deze bijzonder ernstig zijn en dat verzoeker een gevaar kan zijn voor de rust van de burgers, evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met zijn betoog geeft verzoeker blijk van zijn eigen zienswijze, doch maakt hij niet aannemelijk dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

De Raad acht de inmenging in verzoekers gezinsleven niet disproportioneel. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. De thans bestreden intrekkingbeslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten en is als dusdanig niet te beschouwen als een verwijderingsmaatregel in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT